

БЛАГОЈЕ САВИЋ

ДИСАЊЕ ТАМЕ И ОБЛИК СПАСЕЊА

КОСТ

Дошла је из прикрајка неког сна
окачена о стуб иза зида ноћи
прешла је дуг пут
до наших поздрава
да нам каже
како јој знак земље бежи

с траговима пољупца
скинули су јој прстење са руке
а могла је да ми остави свој грех
и покаже ми брадату жену да заспи крај мене
као огледало одсањано ван греха
за душе да се уздигне пре смрти
на страни сваке отворене књиге
земља јеца и скоро свако дете
због ње је побегло из Пакла
с јабуком у руци
кад су анђели још седели на раскршћу других
пред решеткама завршене таме
у облику слова
од ње је све почело а родитељи јој стари
раскомотиће се по прашњавој трави
и нема потребе да се сазивају
сиромашни људи старе посете

показао сам јој један мали корак
пре гласа моја јагњад пасла су ту поред жичаног гробља

само су она ишла напред пре мене
и стигла до нечије варљиве смрти
не прети м и испод зачете глисте
због ње отац жели да исприча свој сан
како несрећа добрих у срце нас дира
док копњење азбуке у свакој прецртаној причи
скрива се испод сваке изговорене речи
пењући се јурили начине како
да поврате секирице које су некад користили за корење
и планирали убиство човечанства
шест мајчиних крпа на небу путују и славно
враћају се испод казаљке небеског сата
бели голуб и хлеб у кеси зна
оно што нам је остало на лицу
сваки дан дише неправедно
још живи и гања ме онај далеки орао
са кравим траговима петла
дан једва дише

мајка баца усисано перје
отишао сам предалеко да стварима вратим име
из свих заборављених стихова
и мојих исушених стопала

РЕТКЕ КЊИГЕ С ПОСВЕТОМ

Срби ретко купују књиге
чак и оне са посветом бацају у тамне
и дубоке подруме а онај невидљив
навече што први спусти завесу
пре нас кроз срце таме
већ зна у свакој посвети
кад ћемо бити побеђени
тек до прозора поред дечјих играчака
неки одлазе са овог света
други у часе пролазности
неуморно теку и тугују
то је очигледни доказ
колико ствари прете саме себи
да нам и дугови заробе душу
у шетњи на тераси

време се зауставити неће
заробљен живот дуга шетња са псом
отели речи кроз заглушујуће урлике
сурово време оскрнављује пораз на улици
у непрекидном ланцу све се понављања
ми смо и пре хартије
живели и умирали
као со прикрајка
као угар пагана
посматрам нову отворену књигу
коју нађох у контејнеру и
не доврших је при читању
наша коб завидљива због
голог нечитања
још нас вређа
свет се мора очистити зналачки
од првих лажи и библијских грешака постојања
од нечије преврнуте урне
што су је користили за корење
и прање првог Рилкеовог мртваца
а потом пили до свитања из ње
туђе и далеке капи крви
писци чекају писце
милиони могу бити у покрету
примамљива тајна
нашу душу блажи
смрт има облик горког спасења

ПЛОДНИ ОСТАЦИ СНА

проверавај смисао из погледа модрих буба
поред прозора
комшијске вике отворише нам сан
напољу се облак још не враћа
у облику прста тек добијам сампубилачки позив
и претње

врати ми кошуљу и вид сиромаша
купање ноктију на вратима
још траже од мене
моје сопствено ишчезнуће

у касним сатима вреба чист израз
у овом свету постоји место
кад у дрвету најлепше време
изјаве даје

до лампе скочих
кад неко избацује косу
кришом презирући је
док голе гране избацују сјај
и своје друго познанство

са столицом на крову седим
сам где сваки истрошен глас
на мојој руци касни

бетонско небо
презирало ме је

ми смо преварени
са огртачем моје мајке
и овај дан биће тежак јер сиромашни
на крају села старе хаљине спаљују
због старе синове
буве не могу да осете доброту
у гласу као што осети пас

ПИСАЊЕ

умри и означи
пут ка моћи
писање је гласник
језивог ритуала

помогло је мојој мајци
у земљу да се сакрије
најбоља опклада ноћи
и лето љубави траје
срцима тек чисти грех
из прониклих околних брда
сећање детета заспалог у колиби
буди путање грома

младо јагње с ливадам на врату
угледаће реч нашу
с тим оком долазиће се
на свет
јаук плива у соби
цртеж планине тоне
у оно што записујемо
писање није поуздање већ доказ
да бесмислено брбљаш
кроз стварност
неважних којештарија

СМЕР

нестаје драж
путоказ удељује своје ново чуло
ноћ се из незнања појављује над нама
као дат одговор бесмислу
на тераси миш прескаче моју ципелу
и прилази ми да једе мој хлеб
две прилепљене мрвице и
ексер давно окован на зиду потврђује
све поетике су старе као и присуства
давних предака што леже у загрљај
старе мушице
из незнања ако нека падне испод стола
тако гледајући у тамни круг шоље
ништа се двапут не догађа

овај град се шири и не смирује
завојима болесних сирена

докле год је жив
у истом смеру човек се
још увек боји пролазности зла
старост моја у семафору залутала
може да скине лице
онима
који испуњавају твој скелет
реци када је твоје уво мртво